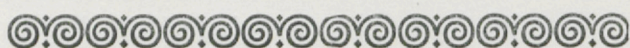

legények mesélgetése alapján írná meg földrajzi és statisztikai munkáját.

Ha valaki ezek után azt hiszi, hogy az irodalmi erkölcsbíró szerepében óhajtok tetszelegni s valami parányi kis hatást várok soraimtól, nagyon téved. Jól tudom „miképp széles e világon: minden épül hitványságon“. Az irodalmi pajtáskodást és a lelkiismeretlen kritikát soha nem lehet kiírtani ujságjaink és szépirodalmi folyóirataink hasábjairól. Ez a nálunk soha be nem következhető új korszak anyagilag és erkölcsileg teljesen független, nagystílusú szerkesztőket s kritikáikért nevükkel bármilyen fórum előtt emelt fővel felelő s anyagilag és erkölcsileg szintén teljesen független kritikusokat tételezne fel; tetőtől talpig komoly meggyőződésű férfiakat, kikben a műveltség és megértés érett megfontolással egyesül. Ha nem is a tartalom és stíl művészeit, legalább olyan bírálókat, akik nemcsak fellapozzák, hanem el is olvassák a gondjaikra bizott munkát s akik nemcsak fecsegni, magasztalni vagy mosni tudnak, hanem értenek is ahhoz a dologhoz, amelyről beszélniök kell.

... Milyen ábrándok a huszadik században!

Találkozás.

Írta: Doby Andor.

Mikor az utcán szembejössz velem
Elfordulok, búsan, hidegen.
Elfordulok, hogy meg ne lássad
Arcom milyen halovány, sápadt
Mikor az utcán szembejössz velem.

Mikor az utcán szembejössz velem
Utánadnézek, forrón, éhesen.
Lelkem zord kívül összerezdül
S egy könnyesepp hull ki a szememből
Mikor az utcán szembejössz velem.

A báró menybe menetele.

Írta: Hangay Sándor.

Harsogott a Duna. Mintha valami nagy, csontos kezek verfék volna össze a zengő jégtáblákat. És a föld között remegve állott a fagyott, tiszta levegő. Csillagok pislogtak dideregve.

„Most menjetek haza szépen, gyerekek!“
Így mondta a bolond báró és gesztenyét osztott szét közöttük.

Zsvajkodva vette körül az eleven had.

„Ne küldj haza még bácsi bennünket. Mesélj inkább, hisz nekünk senkisem mesél.“

Könyörögtek és pirosra csókolta kis piszkos arcukat a decemberi est. Apró, lyukas cipőjű lábak topogtak és könnyes szemek szeretettel simogatták a rongyos bárót.

„No csak hazamenni, haza! Már későn van nagyon. Le kell feküdni ilyenkor a kis embereknek. Na meg aztán holnap is van nap.“

„Hátha meghalsz holnapra bácsi?“ mondta komolyan egy kis szőke fiú, „akkor ki mesél nekünk?“

„Dehogy halok meg, dehogy“, motyogta az öreg, de úgy érezte, mintha szíven ütötték volna és nagyon szomorú lett.

„Na menjetek kicsikém, menjetek!“

Az apró kis csirkefogók eloszlottak. Fekete, fűrge árnyékuk még futkosott itt-ott a havon, majd benyelte őket az utcák beláthatatlan tompa sötétsége.

Az öreg még krákogott egy kicsit, aztán mindkét kezét a szájához emelte. Fagyott és gémberegett volt az, csak ép úgy, mint az egész teste.

Belelehelt a kezébe.

„Menjünk“, biztatta magát. „Nehéz nagy lépésekkel ropogtatta a havat.“

A korcsmaajtó előtt megállt. Homályos, piszkos üvegajtaján nem lehetett belátni, mert ráfeküdt ablakaira az alkohol gőze. Csupán durva énekhangok töredezték ki.

Harmonikát kínzott benn valaki és részeg matrózok rettenetes kórusa ordítozott.

„Mit csináljak én itt?“ Topogott és késeldelmeskedett. De aztán eszébe jutott, hogy a korcsmárosnak kis fia van. Na meg az alkoholl